

To najmenej, čo si želáš

Neexistuje dokonalosť, ani niečo jej podobné. Všetka tá krásna euklidovská matika, ktorá hovorí o presne deväťdesiat-stupňových uhloch, dokonale rovných priamkach a podobne je len rozprávka. Musím vás sklamať. Rovnako ako keď sme sa v detstve dozvedeli, že darčeky nenosí Ježiško aj v staršom veku na nás čakajú životné sklamania.

Je veľmi nebezpečné si dokonalosť želať. Pretože ak po niečom veľmi konkrétnom silno túžite, môžete sa z toho ľahko zblázniť a to by som veru nikomu neželal. Sú však ľudia, ktorým sa to musí stať a sú toho obeťami. Múdry človek vie, že netreba všetko skúsiť. Múdry človek vie predvídať. Múdry človek sa nemusí popáliť na to, aby vedel, že je platnička šporáku žeravá.

No jeden taký príbeh vám poviem. Príbeh o človeku, ktorý sa musel popáliť, aby zistil, že je platnička žeravá. O človeku, ktorým som ja. A ja nemám rád ľudí ktorí vkuse rozprávajú o sebe. Preto tento príbeh neberte, ako masírovanie ega istého nepodstatného človeka, ale ako radu pre iných ľudí, aby vedeli, že sa horúcej platničky netreba chytať.

Všetko to začalo v celkom obyčajný deň. Bol som na istej súťaži. Na tejto súťaži sa zúčastňuje viacero škôl a súťažiaci hrajú v tímoch. Keďže som si z našej školy nevedel nájsť tím, vytvoril som ho s dvoma dievčatami z inej školy. „Sú to veľmi milé a múdre dievčatá,“ hovorila kamarátka, ktorá ich pozná. „Myslím, že sa ti bude s nimi dobre súťažiť. Poriadne sa však priprav, aby si si pred nimi nespravil hanbu. Sú inteligentnejšie, než by si si mohol myslieť.“

Ešte v ten deň som skočil do univerzitnej knižnice a naštudoval som si čosi o potrebnej téme. Ktovie, čo je to za dievčatá. *Poslala som im kontakt na teba cez Messenger. O chvíľu by ti mali napísať.* Zhasol som mobil a ďalej som si čítal knihu, ktorú som práve vytiahol z poličky. O zopár minút mi dievčatá napísali na Messenger cez už vytvorenú skupinu. Hneď som si pozrel ich profily na Facebooku. Ani jedna z nich nevyzerala na prvý pohľad nejak nadmieru pekne, ale cítil som, že budú OK. Dohodli sme si stretnutie u nich na škole, aby sme sa mohli na súťaž dobre pripraviť.

O niekoľko dní na to som sa s nimi stretol. *O chvíľu sme tam, ešte sme mali nejakú školskú povinnosť.* Po asi pätnástich minútach som ich konečne uvidel na konci ulice. „Sorry, čakali sme ťa pri druhom vchode, asi som ti mala upresniť, kde sa počkáme,“ povedala milo. Vošli sme dovnútra a usadili sa v veľkej triede. „Pošlem ti poznámky cez gmail. Niečo sme už pripravili,“ povedala Dominika. „Sú v angličtine, nevadí?“

„No ja ehm... Neviem, či tomu budem rozumieť,“ povedal som zahanbene.

„Nevieš po anglicky?“ spýtala sa zarazene Tereza. „No ja... Nie, že by som nevedel anglicky, ale... som v tom dosť lama. Bol by som radšej, keby si mi to aspoň stručne vysvetlila.“

„No tak ok,“ povedala Tereza. „A Dominika, prosím ťa prepíš poznámky do Slovenčiny.“ Dominika si vytiahla notebook, v ktorom mala asi osemstranový dokument v Angličtine a začala prekladať. Cítil som sa za to dosť trápne. Narobím im viac škody, ako by súťažili bezo mňa. Vytiahol

som si poznámkový blok zo spodku tašky a vytrhol z neho jednu mierne pokrčenú stranu. „Takže asi najdôležitejšia vec, na ktorú by sme sa mali zmerať je, že relevantnosť daného problému nezávisí len od...“ začala vysvetľovať Tereza. Pozorne som si ju premeriaval a skončil som pri jej očiach – chcel som sa aspoň tváriť, že počúvam. „Uhm,“ prikyvoval som ako sprostý. Dominika si robila poznámky na notebooku.

Ako sa tak na ňu pozerám, má vlastne celkom pekné oči. Vlastne som ešte nikdy takéto oči nevidel. Bolo to niečo veľmi zvláštne. Ako môžu človeku pripadať oči krásne? Však je to len malá časť tela, ktorá slúži na funkciu zraku – príjem vizuálnych informácií o okolí. Tak čo mi na nich dokelu pripadá také pekné. Hm. Je až neuveriteľné, že tak malý kus niečoho môže vyzeráť tak krásne. Vesmír je tak strašne veľký a práve týchto pár centimetrov štvorcových sa mi zdajú z neho najkrajšie. Je to divné.

Mám rád umenie a niektoré obrazy skutočne milujem, no nič na mňa nezapôsobilo tak ako jej oči. A to ani zďaleka. Jej oči boli niečo ako brána do iného vesmíru, plného nádherných vecí. Plného eufórie a entuziazmu. A vďaka jej očiam som mohol doň nazrieť. Bolo to ako únik z našej reality.

Bože môj to je strašne divné. Počúvajúc svoje vlastné myšlienky sa cítim dosť trápne. Neznášam ľudí, ktorí takto o niečom hovoria. Je to také neprirodzene sladké, ako z románu. „...a práve preto je dôležité poukázať na tento fakt. Divil by si sa koľko ľudí si to neuvedomuje. I kompetentní túto skutočnosť často prehládajú,“

„Jasné,“ odpovedal som jej, absolútne netušiac, o čom vlastne hovorí, keďže som nedával pozor. Celý čas som sa jej však pozeral do očí, takže si to hádam nevšimla. Muselo jej to byť nepríjemné, preto som sa chvíľu pozrel na svoj nerovno vytrhnutý zdrap papiera a napísal si tam niečo, aby sa zdalo, že sa plne sústredím na to, o čom rozpráva. Keď som si poznámku dopísal, znova som sa jej pozrel do očí. Neodvrátila zrak. Vytrvalo rozprávala. Pozeraním si navzájom do očí sa medzi nami vytvorilo isté neviditeľné puto. Toto puto bolo veľmi elektrické, až z neho vstávali vlasy na hlave. Bolo to niečo ako keď vám prejde mráz po chrbte pri pozitívnej veci. Niečo ako keď si dáte veľa alkoholu a cítite sa potom dobre. Niečo, ako keď sa dvaja bozkávajú.

Začalo mi rýchlejšie byť srdce a viac som sa potil. „Uhm,“ prikývol som znova ako sprostý. Z vrecka som si vytiahol vreckovku a nenápadne si ňou utrel čelo. Tereza sa na ňu rozprávajúc nenápadne pozrela a potom sa mi pozrela naspäť do očí. „Čiže tak nejak by sme mohli argumentovať, čo si o tom myslíš?“ „Úplne s tým súhlasím,“ povedal som netušiac o čom vlastne hovorila.

„Nechceš si to radšej zapísať,“ spýtala sa Tereza, snažiac sa nedať najavo ani minimálnu známku povrchnosti. „Budem si to pamätať,“ povedal som. Tereza sa na mňa pozrela a aj keď sa očividne veľmi snažila nedať najavo nedôverčivosť voči poslednej vete, ktorú som vyslovil, bolo to na nej trochu vidno. povedala. Očividne sa bála, že vetou *Napiš si to, určite si to nezapamätáš* by ma urazila, preto povedala len: „No... tak... dobre,“ a nenápadne si s Dominikou vymenila pohľad.

Asi týždeň na to prišiel deň súťaže. Na prvé kolo, ktoré sa konalo tesne popoludní, som nemohol dôjsť nakoľko som mal, alebo aspoň som to tak prezentoval, veľmi dôležitý krúžok, ktorý som nemohol vymeškať. Asi som dúfal, že budem potom vyzerat' viac dôležito, alebo čo. O tejto skutočnosti som ich síce upozornil už vopred, no aj tak mi to pripadá s odstupom času odo mňa nefér.

„Takže poďme si prejsť ešte ten úsek so sankciami. Vieš aké argumenty použiješ?“ spýtala sa Dominika. „Asi áno, ale pre istotu by som si to ešte preopakoval,“ povedal som. Dominika nenápadne prevrátila očami. V tom momente som si spomenul, že mi vlastne posielala poznámky o danej téme na mail. Takže nielen, že mi to podrobne vysvetlili, ale mi to ešte poslali zhrnuté na mail, preložené z angličtiny. Ani kúsok z poznámok som si neprečítal. To som ale lajdák. Takéhoto súťažiaceho si dievčatá vo svojom tíme nezaslúžia.

Tereza bola neskutočná profíčka. Na to, že sa pripravovala na súťaž krátko, dokázala zo seba vydať majstrovský výkon. Len som neveriacky pozeral, až som si takmer zabudol zatvoriť ústa. Tie odborné výrazy a úžasné znalosti, ktoré tam vedela zakomponovať boli neuveriteľné.

Potom som prišiel na radu ja. Síce mi to nešlo tak dobre, ako Tereze, no musím povedať, že som to celkom dobre zaimprovizoval. Na moje biedne pomery to bolo fakt dobré. Čo vlastne robím v takejto spoločnosti? Však aj tak sa tu držím len zubami-nechtami, len-len, že ma nevyhodia z Gamče a na súťažiach podobného charakteru ako je táto, to spoluhráčom len sťažujem. Nemal by som sa vrátiť naspäť medzi priemer? Na nejakú priemernú školu s priemernými ľuďmi? Vyskúšam byť na Gamči ešte aspoň do konca roka, aj s tými mojimi krúžkami a mimoškolskými aktivitami, v ktorých som tiež vysoký podpriemer. Uvidím, časom.

Po náročnej hre sme sa všetci usadili na večeru, ktorá bola o zopár miestností vedľa. Sadol som si k Tereze, ktorá sedela pri dlhom stole. „Je tu voľné miesto?“ spýtal sa akýsi chalan. „Jasné,“ usmiala sa naňho Tereza. Bol dosť dobre oblečený. Vyzeral veľmi priateľsky a hoci mal výrazné pruhy pod očami, jeho úsmev to zakrýval. Mal na sebe mikinu s nápisom akejsi školy. Vyhľadal som si ju na nete a zistil som, že je to jedna z najlepších stredných škôl v Česku. Zdalo sa, že si ide tvrdo za svojim cieľom. Všetko po čom túži, tvrdými silami dosiahne. Celkom opačný typ človeka ako som ja.

„Ja som Tereza a ty si?“ „Timotěj, ale klidně mě volej Timo,“ usmial sa chalan sebavedome. „A... ako si sa vlastne dostal k tejto našej Slovenskej súťaži?“ spýtala sa. „V Česku máme podobné soutěže jako je tahle, ale s našim tímem jsme zatím vždy vyhráli první místo. Už třetí rok po sobě. A slyšel jsem, že takové soutěže máte i na Slovensku a že prý je na nich mnohem větší konkurence,“ dopovedal svoj dlhý monológ, no na Terezu to očividne zapôsobilo. Nenápadne sa k nemu viac prisunula. „Je to pravda. Som na tejto súťaži síce prvý krát, no dnes sme mali veľmi silných súperov. Som zvedavá, čo príde zajtra.“

Domov som došiel až neskoro večer. A hoci som vedel, že sa musím dobre vyspať, sadol som si ešte k televízoru. *Ved' potrebujem aj nejaký ten oddych*, povedal som si. Celkom som sa pri ňom zabudol. Dominikin súbor, ktorý mi posielala na mail som si zasa neprečítal.

Prišiel ďalší deň. Budík mi zazvonil o 5:30. *Dnes bude pekný deň, dnes bude pekný deň, dnes bude pekný deň*, hovoril som si. No prvé nepekné prekvapenie bolo, že sa nám minula káva. Hádám i to, hádam i nedostatok spánku spôsobili, že som bol počas dňa dosť unavený a moc som sa nesústredil. Bol som nepozorný ešte viac, než obvykle a, ako to už býva pri unavených ľuďoch zvykom, mal som aj pomerne zlú náladu. Navyše som si vo vlaku uvedomil, že som sa zabudol osprchovať a dezodorant ani nič podobné som so sebou nemal.

Z vlakovej stanice som sa odviezol na Poštovú. Zhodou náhod stretol som tu aj Terezu, Dominiku a s nimi akýchsi chalanov, z ktorých jeden bol Timo, s ktorým sa Tereza včera večer rozprávala. Vystúpil som z električky. Bola strašná zima a hmla, že človek nevidel ani meter pred seba. Na ulici bolo totálne prázdno. Len my a tiché molekuly vody v plynnom skupenstve, vznášajúce sa vo vzduchu. Sadol som si vedľa nich na zastávkovú lavičku a zhrbil som sa, keďže som na vystrenie nemal dosť energie. Vraj by to nebolo také ťažké, keby som sa o to pravidelne snažil. Ortopédka ma však nepozná. Som na to príliš lenivý a málo sebavedomí. Zhrbenému mi je dobre. Zhrbený som vždy býval a zhrbeným aj ostanem. Za to Timo, ktorý sedel vedľa mňa bol sebavedome vystretý a príjemne sa usmieval.

„Včera v noci to bolo hodne ťažké, to ti řeknu,“ povedal. „Kolem třetí ráno jsme zaspávali a pak jsem si uvědomil, že to ještě pořádně nevíme. Rychle jsem vyndal cukr z kuchyně a začel jsem ho sypat klukům do ust. Cukr totiž dodáva energii potřebnou pro fungování organismu,“ vřavel, ako z encyklopédie.

Viem, že to môže znieť divne ale ten chalan ju podľa mňa balil. Viem, som asi trochu paranoidný, ale mal som z toho taký dojem.

Prišli sme na miesto súťaže. Akonáhle začalo ďalšie kolo, šlo to so mnou dole vodou. Zatiaľ čo deň predtým som dal na svoje pomery majstrovský výkon, dnes som sa veľmi zasekával a zabudol som aj to málo, čo som vedel. Cítil som sa za to dosť mizerne. Cez prestávku mi Dominika, ktorá sa snažila vzhľadom na danú situáciu tváriť čo najmilšie, sediac vedľa Terezy povedala, že by som si mal radšej ešte raz prečítať dokument, ktorý mi posielala.

„Čo? Prepáč, nepočúval som. Čo si hovorila,“ povedal som prispato. Vždy milá Dominika sa tentokrát nezdržala a nahlas si povzdychla a nekryto prevrátila očami. „Ten dokument, čo som ti posielala na mail. Nepamätáš? Keď si bol na našej škole, prekladala som ho z angličtiny.“

„Áno, ten som si pozeral niekoľkokrát,“ klamal som. Lož má krátke nohy a ďaleko nedôjde, alebo aj keď dôjde, je ešte horšia, ako keby človek povedal pravdu, pretože som zo seba urobil ešte väčšieho hlupáka, keďže som ani z opakovaného prečítania si dokumentu nič nezapamätal.

„Takže poďme si to ešte raz spolu zopakovať,“ hovorila Dominika čo najpokojnejšie, ako vedela, no bolo na nej vidno, že má nervy na krajíčku. „Rusku boli udelené sankcie preto, lebo opakovane porušovalo základné ľudské práva iných krajín, prostredníctvom rôznych výbojov. Naposledy na Kryme.“

„Kde to?“ spýtal som sa zadubene. „Na Kryme!“ povedala Dominika tento krát s nekrytou nervozitou. „Prepáč, som dosť unavený“ Tereza celý čas nenápadne pozorovala náš rozhovor. „Takže poďme na to pekne od začiatku...“

Keď skončilo posledné kolo, ktoré som, nečakane, pokazil ešte viac, než to predošlé (a to už je čo povedať), utekal som rovno domov. Ani som sa s nikým nerozlúčil, ani som sa nikoho nepýtal, či je to už naozaj koniec, ani som sa neobzrel za sebou. Bol som rozčúlený. Neviem prečo.

Hádam preto, lebo som premárnil víkend.

Hádam preto, lebo som sa poriadne nepripravil.

Hádam preto, lebo som dievčatám pokazil potencionalne pekné výsledky súťaže, keby boli hrali bezo mňa.

Cestou domou som sa zamyslel nad Terezou. Nepripadala mi ako typicky krásne dievča. Aj napriek tomu však bolo na nej niečo výnimočné. Niečo, za čo by sa oplatilo vraždiť. Niečo, čo nemá nik iný. Bola proste... *dokonalá*. Taká vo všetkom akurát. Všetky vlastnosti, ktoré by som od dievčaťa požadoval, mala. Bola milá, inteligentná, bystrá, ctížiadostivá, dobrosrdečná, malá dokonalú postavu, krásne oči, vlasy a celkovo krásnu tvár. Akoby bola vytvorená presne podľa mojej mysle tak, aby vyzerala čo najdokonalejšie mojim požiadavkám.

Lenže Tereza nie je vec. Nie je produkt. Je človek. Človek, ktorý ma ani nepozná. Ktorý si ani neuvedomuje, čo k nemu cítim. Ktorý si ani neuvedomuje, kto vlastne som.

Však je jej ukážem. Na najbližšej súťaži budem aj ja ctížiadostivý a motivovaný zlepšovať sa a približovať sa svojim cieľom. Budem ten pekný, milý, inteligentný, bystrý a sympatický chalan, ktorým bol Timo. Však ja jej ukážem. Tá bude prekvapená. Celý sa zmením. Začnem na sebe makať. Začnem chodiť aspoň sem-tam do posilky, začnem sa učiť cudzie jazyky – naučím sa plynule anglicky a možno aj nemecky, aby som bol popredu. Začnem chodiť vystretý a pôjdem tvrdo za svojimi cieľmi. To ja budem ten, ktorý vie lepšie debatovať a ktorý je viac pripravený. Však ja jej ukážem. Tá bude pozerať...

Prišiel znova čas súťaže, na ktorej som bol pár mesiacov dozadu s Dominikou a Terezou. Napísal som Tereze na messenger. *Ahoj, ideš na najbližšiu súťaž?* O deň a pol neskôr mi odpísala. Čakanie na odpoveď bolo ako mučenie. Zvlášť keď trvalo tak dlhú dobu. *Nie, už niečo mám. A čo ty? Ideš?* Milé, že sa aspoň spýtala. *Ešte rozmýšľam. Tiež mám vtedy už niečo. Je to taká dilema,* napísal som a dúfal som, že to bude znieť inteligentne a dôležito. *Aha,* odpovedala. Teraz už viem, čo si asi

pomyslela. *Nič nemá, len predstiera, aby to vyzeralo, že je dôležitý a že má málo času.* A ak si to aj naozaj pomyslela, mala pravdu. Celé to obdobie môjho života som si len niečo kompenzoval. To, aký som neschopný, málo inteligentný a nesebavedomý. To všetko som si kompenzoval tak, aby som ľuďí presvedčil o presnom opaku. No naozaj inteligentná ľudia, akými boli napríklad Tereza a Dominika ma určite rýchlo prekukli. A aj keď si myslím, že teraz som už na tom o dosť lepšie, pravda to nie je. Posunul som sa, no čaká ma ešte dlhá cesta. Čaká ma dlhá cesta, kým sa stanem človekom, akým je Timo, alebo Tereza.

Vrátim sa však dozadu. Na ďalšiu súťaž som teda išiel s iným tímom, než s Terezou a Dominikou. Boli sme taký zlepenec. Zlepenec ľudí, ktorých v žiadnom inom tíme nechcú. Boli to dvaja chalani, ktorí síce boli v pohode, ja som však musel mať voči nim stále nejaké výhrady. Z nepochopiteľného dôvodu som mal na nich príliš vysoké očakávania. Očakávania väčšie, než od seba. A od seba som nevidel ďalej, než na meter.

Ja som bol ten najdôležitejší, ja som bol ten hlavný hrdina filmu. No hlavní hrdinovia filmu neumierajú. Hlavným hrdinom filmu sa nestávajú krivdy a aj keď sa stanú, vždy to dobre dopadne. Ja nie som hlavný hrdina filmu a nikdy ním ani nebudem. Nikto nie je hlavným hrdinom filmu. Všetci sme nepodstatní. Na svete nás je niekoľko miliárd. Nemôže mať každý film podľa seba. Planéta sa netočí len okolo mňa. Nie som o nič viac výnimočný, než iní ľudia v tomto svete. Nezaslúžim si žiadne špeciálne privilégia, ktoré by diskriminovali ľudí okolo mňa.

Lenže to som si neuvedomoval. Neuvedomoval som si, že svet sa netočí len okolo mňa, ale okolo každého. Myslel som si, že Tereza na mňa zaručene myslí. Ach, ako som sa mýlil. Tá už isto zabudla, že vôbec existujem. Som len nepodstatná časť jej života, ktorá netvorí ani jednu tisícinu. Som nejaká postavička vzadu, medzi mnohými inými postavkami v pozadí. Postavička, ktorá žije len v tej najhlbšej myslí uložená v šuplíku. A ktorá z neho čoskoro bude musieť odísť, kvôli nepodstatnosti, oproti iným zložkám v šuplíku, ktoré doň neustále pribúdajú.

Ani tretíkrát na súťaž Tereza nemohla dôjsť. Znova nemala čas. Znova mi odpísala až po dni a pol. Už to bolo viac než pol roka. Pol roka od doby, keď som ju naposledy videl. Mal by som aj ja na ňu zabudnúť. Mal by som prestať byť ňou posadnutý. Ale keď ona ma tak neuveriteľne priťahovala. Uvidím už niekedy takú ako je ona? A čo by sa stalo, keby som s ňou začal chodiť?

Prichádzali letné prázdniny a začal som nad tým viac uvažovať. Áno, začnem s ňou chodiť. Budem ako Timo. Všetko čo chcem aj dostanem. Aj keby ma to malo stáť krv a pot. Vyhrniem si rukávy a pôjdem na to. Takže čo musím urobiť, aby som s ňou mohol začať chodiť? Musím sa zapáčiť aj ja jej. Na poslednej súťaži, kde bola so mnou v tíme som neurobil desaťkrát najväčší dojem. Tentokrát tomu bude inak. Idem na to.

Týždeň na to som išiel s rodinou do Slovenského Raja. Zadíval som sa na skalu v pozadí a pokúsil som sa predstaviť si, že som tu s Terezou.

„Už sa teším, ako ti ukážem to miesto,“ povedal som Tereze a usmial sa na ňu. Ona sa mi pozrela do oči a milo sa zasmiala. „Tak to som teda naozaj zvedavá na to tvoje *tajomné miesto*“ a znova sa zasmiala. Vyzerala byť šťastná a plná života. Vybočili sme z turistického chodníka a zamierili k najvyššej skalnej stene. „Nachádzame sa síce v prírodnej rezervácii, takže nám možno dajú pokutu, ale stojí to za to. Pre veci, ktoré stoja za to musíš často niečo riskovať.“ Tereza prikývla a usmiala sa na mňa. Zableskli sa jej oči. Žrala každé jedno moje slovo.

Šiel som prvý a o prvý strom, ktorý vyrastal zo skaly som zaistil lano. Keď bolo lano zaistené, ukázal som jej palec hore, ako že môže ísť a usmial som sa na ňu. Úsmev je zázračná vec. Milujem keď ho ľudia rozdávať.

Istil som Terku. Jedno pošmyknutie a môže byť mŕtva. Celý jej život je teraz v mojich rukách, nesmiem zaváhať. No ona mi dôveruje. Dôveruje, že ju neznamienam a že ju budem pevne istiť. Lezie po skale ako profík. Už len jeden krok, jedno uchytenie a je hore. Podala mi ruku a ja som ju vytiahol na úzke miesto. Boli sme v necelých štvrtine skaly. No neprestávali sme. Hneď sme začali liezť ďalej.

Keď sme boli v polovici skaly, boli sme na pokraji svojich síl. Boli sme vyčerpaní, zadychčaní a psychicky rozhodnutí. „Vieš,“ vravel som dychčiac, „niekedy treba aj v tej najťažšej chvíli pridať. Aj keď už si na pokraji svojich síl, skrýva sa v tebe toho omnoho viac, než by si si mohla myslieť. Väčšina ľudí využíva pri extrémnom športovom výkone menej než 10 percent zo svojich možností, podľa Oxfordských prieskumov,“ vravel som. Tereza na mňa túžobne hľadela. Pobožkali sme sa a pokračovali sme ďalej. Druhú polovicu skalnej steny sme dali za neuveriteľný čas. Konečne sme vyšli na vrchol. Boli sme na vrchole vysokej špicatej skaly, kde pravdepodobne nikto za posledných pár rokov nebol, kvôli ťažko dostupnému terénu a kvôli prísnemu zákazu.

Celá skala patrila len nám. Bola to skala nás dvoch. Našej lásky. Objal som ju a pobožkal na čelo. „Navždy ťa budem milovať,“ povedala Tereza. „Aj ja teba,“ odvetil som jej a usmial som sa. Bolo krásne slnečno a dokonalá teplota. Boli sme ničím nerušení. Cítil som sa byť skutočne šťastný.

V medzičase v reálnom svete sa zatiahla obloha. Začalo pršať, takže sme sa museli vrátiť naspäť. Nedostali sme sa k tým pekným miestam, na ktoré som sa tešil. A tak je to bežne aj v živote.

Prišli sme na hotel. Dole v spoločenskej miestnosti bol už nejaký program, no ja som tam nebol. Boli sme tu na príležitosť stretnutia spolužiakov z vysokej školy môjho ocina. Mal som tu viacero kamarátov, približne v mojom veku. No o svojom probléme s Terezou som im nehovoril.

Zvečeralo sa. Po večeri sa za mnou zastavila kamarátka Jazmína. „Príd' ku nám na izbu. Sme tam celá partia.“

Prišiel som. Na stole boli dve lacné Nicolaus vodky.

„Takže zahráme si takú hru,“ povedala Maťa. „Volá sa Nikdy som. Hra spočíva v tom, že poviem nejakú vetu a ak ste to nikdy nerobili, nepijete. Ak je u niekoho povedaná veta pravdivá, ten človek sa napije.“

Hrali sme to asi hodinu, bola to celkom zábava. Dúfal som, že alkohol mi pomôže odosobniť sa od môjho problému. A potom to prišlo: „Nikdy som nemal vzťah.“ Všetci sa zasmiali, pretože to bola absurdná veta. Všetci mali už niekedy aspoň malý vzťah. Či? Ja som nemal. Maťa chcela ísť už na ďalšiu otázku. Ja som si zobral svoj poldecák a celý som ho naplnil vodkou a na ex som to vypil. Zopár ľudí sa zasmialo. „Kámo, ty si fakt nikdy nemal vzťah?“ spýtala sa prekvapene Maťa. Mierne opitý som im porozprával o svojom probléme.

Hra sa v tomto bode skončila. Začala voľná zábava. Zistil som, že by som fakt strašne chcel chodiť s Terezou. Neskutočne som s ňou chcel chodiť. Po ničom som tak strašne netúžil ako po nej. Bol som ňou totálne posadnutý. A to ma privádzalo do šialenstva. Mal som z toho strašnú depku. A mával som z toho depku pravidelne. Z toho, že som sa dostal do slepého bodu. Z toho, že som nemohol dosiahnuť to, čo som chcel. Z toho, že som sa jej nemohol dotknúť.

Jediné riešenie, ktoré mi vtedy v mierne opitom stave napadlo bolo zapiť to. Alkohol predsa robí človeku dobre, nie? Zobral som si sklenenú fľašku a začal som z nej piť. Začal sa mi točiť svet. Kamošovi, ktorý bol vedľa som rozprával celý môj príbeh. Rozprával som mu ho však spôsobom, ako posledný ožran v krčme. Vyplakával som sa mu na pleci a hovoril som mu, aké je to strašné.

Zasa som sa napil. Nepomáhalo to. Tak som sa napil znova
a znova
a znova
a znova
a rána som sa takmer nedožil.

Rodičia teda neboli stokrát nadšení. Úprimne z tej noci si toho moc nepamätám. No pamätám si minimálne to, že alkohol nie je dobrým riešením problémov. Aj keď mi to povedalo predtým mnoho ľudí, znova som sa musel presvedčiť, či je platnička horúca tým, že som sa popálil.

Musím sa však vzchopiť. V septembri ju určite stretnem. Fakt sa na to teším. Budem úplne iný človek ako predtým.

Však ja jej ukážem. Tá bude pozerať.
Bude zo mňa úplne iný človek. Padne jej zo mňa sánka.
Však ja jej ukážem.
Až ju raz stretnem.
Až ju raz stretnem...